விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 3 ★ இதழ்: 11 ★ கார்த்திகை : 2024 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

ஸயா தைஜி

இந்த சகாப்தத்தில், அவர் முதல் இல்லற விபஸ்ஸனா ஆசிரியரானார். அவர் தனது பொறுப்புகளை மிகவும் திறமையுடனும் நேர்மையுடனும் நிறைவேற்றினார். எங்கள் மரியாதைக்குரிய தம்ம தாத்தா ஒரு முன்மாதிரியான இல்லற விபஸ்ஸனா ஆசிரியராக திகழ்ந்து, எங்களுக்கு ஒரு வலிமைமிக்க உத்வேகமாக அமைந்தார்.

ஸயா தைஜி, ரங்கூனுக்கு தெற்கே எட்டு மைல் தொலைவில், ரங்கூன் ஆற்றின் மறுகரையில் உள்ள பியாப்வேஜி என்ற விவசாய கிராமத்தில் பிறந்தார். அவர் 27 ஜூன் 1873-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவருக்கு மௌங்-போ-தை என்று பெயரிட்டனர். அவருக்கு இரண்டு சகோதரர்கள் மற்றும் ஒரு சகோதரி இருந்தனர். அவர் பத்து வயதாக இருந்தபோது அவரது தந்தை இறந்துவிடுகிறார்; நான்கு குழந்தைகளை கவனித்துக்கொள்ளும் முழு பொறுப்பும் மவுங் போ தையின் தாயிடம் வந்துவிடுகிறது.

அவரது தாயார் காய்கறி பொரியல் விற்று குடும்பத்தை நடத்தி வந்தார். சிறுவன் கிராமத்தைச் சுற்றி எஞ்சிய பஜ்ஜிகளை விற்க அனுப்பப்பட்டான். ஆனால், அவன் தனது பொருட்களை விளம்பரப்படுத்த மிகவும் வெட்கப்பட்டதனால், அவன் எதையும் விற்காமல் அடிக்கடி வீட்டிற்கு வந்து விடுவான். எனவே, மவுங் போ தை பஜ்ஜிகளை தலையில் ஒரு தட்டில் எடுத்துச் செல்லவும், அவரது தங்கை அதனை மக்களிடம் அழைத்து விற்கவும் அவரது தாயார் இரண்டு குழந்தைகளை அனுப்பினார்.

குடும்பத்தை ஆதரிக்க அவர் தேவைப்பட்டதால், அவரது முறையான கல்வி குறைவாக, சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் மட்டுமே இருந்தது. அவரது பெற்றோருக்கு சொந்தமாக நிலமோ, நெல் வயல்களோ இல்லை; அறுவடைக்குப் பின் எஞ்சியிருந்த நெல்லின் தண்டுகளை சேகரித்து வந்தனர். ஒரு நாள் நெல் வயல்களில் இருந்து வீட்டிற்கு வரும் வழியில் வறண்டு கிடக்கும் குளத்தில் சில குட்டி மீன்களை மவுங் போ தை கண்டார். அவர் அவர்களைப் பிடித்து வீட்டிற்கு எடுத்து வந்து கிராமக் குளத்தில் விடுவித்தார். அவருடைய தாய் மீனைப் பார்த்ததும், தன் மகனை அடிக்கப் போகிறாள், ஆனால் மகன் தன் நோக்கத்தை அவளிடம் விளக்கியபோது, அவள் அதற்கு, "சாது, சாது!" என்று வாழ்த்தினாள். (நன்றாகச் சொன்னீர்கள், நன்றாக முடிந்தது). அவள் ஒரு கனிவான, நல்ல உள்ளம் கொண்ட பெண்ணாக இருந்தாள்.

அவருக்கு பதினான்கு வயதாக இருந்தபோது, மவுங் போ தை, நெல் சுமந்து செல்லும் வண்டியில் காளை ஓட்டுனராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். தினக்கூலியை அம்மாவிடம் கொடுத்தார். அந்த நேரத்தில் அவர் மிகவும் சிறியவராக இருந்தார். அதனால், அவர் ஒரு சிறப்பு பெட்டியை எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது; அதன் மீது நின்றதால் அவர் வண்டியில் ஏறவும் இறங்கவும் முடிந்தது.

பியாப்வேஜி கிராமம் ஒரு தட்டையான, பயிரிடப்பட்ட சமவெளியில் உள்ளது. இது ரங்கூன் ஆற்றில் பாயும் பல துணை நதிகளால் நீர்பாசனம் அளிக்கப்படுகிறது. நெல் வயல்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கும் போது, வழிசெலுத்துதல் ஒரு பிரச்சனையாகும். பொதுவான பயண வழிகளில் ஒன்று சம்பன் (நீண்ட, தட்டையான படகுகள்) ஆகும். மவுங் போ தையின் அடுத்த வேலை சம்பன் என்னும் படகிற்கு துடுப்பாளராக இருந்தது. நெல் சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டு மிகவும் சிரத்தையுடன் வேலை செய்துகொண்டிருந்த அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்த உள்ளூர் அரிசி ஆலையின் உரிமையாளர் அவனை மாதம் ஆறு ரூபாய் கூலிக்கு அரிசி ஆலையில் எடை கணக்காளாராக அமர்த்தினார். இந்த நேரத்தில் அவர் ஆலையில் தனியாக வசித்து வந்தார். சில பிரித்த பட்டாணி பஜ்ஜிகள் மற்றும் அரிசி போன்ற மிக எளிய உணவுகளையே சாப்பிட்டார்.

முதலில் இந்திய காவலாளி மற்றும் பிற தொழிலாளர்களிடம் அரிசி வாங்கினார். பன்றி மற்றும் கோழித் தீவனத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த அரைக்கப்பட்ட அரிசியை துடைப்பதில் தன்னால் உதவ முடியும் என்று அவர்கள் அவரிடம் சொன்னார்கள். மில் உரிமையாளருக்குத் தெரியாமல் அரிசியை எடுக்க விரும்பவில்லை என்று மவுங் போ தை மறுத்துவிட்டார். இதை அறிந்த மில் உரிமையாளர் அனுமதி வழங்கினார். மவுங் போ தை நீண்ட காலம் அரிசி குப்பைகளை சாப்பிட வேண்டியிருந்ததில்லை. சம்பன் மற்றும் வண்டி உரிமையாளர்கள் அவருக்கு அரிசி கொடுத்தனர்; ஏனென்றால், அவர் அவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாகவும் விருப்பமுள்ளவராகவும் இருந்தார். மவுங்போ தை சிதறிக் கிடந்த அரிசிகளை தொடர்ந்து சேகரித்து, அரிசி வாங்க முடியாத ஏழை கிராம மக்களுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தார்.

ஓராண்டுக்குப் பிறகு, அவரது சம்பளம் பத்து ரூபாயாகவும், இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பதினைந்தாகவும் உயர்த்தப்பட்டது. மில் உரிமையாளர் தரமான அரிசி வாங்க பணம் கொடுத்து மாதம் நூறு கூடை நெல்லை இலவசமாக அரைக்க அனுமதித்தார். அவருடைய மாதச் சம்பளம் இருபத்தைந்து ரூபாயாக உயர்ந்தது. அது அவருடைய அம்மாவை நன்றாக ஆதரித்தது.

மவுங்போ தை, மா ஹ்மியினை வழக்கப்படி திருமணம் செய்து கொண்டார். அவரது மனைவி ஒரு நல்ல நில உரிமையாளர் மற்றும் நெல் வியாபாரியின் மூன்று மகள்களில் இளையவர். தம்பதியருக்கு ஒரு மகள் மற்றும் ஒரு மகன் என இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தனர். பர்மிய வழக்கத்தைப் பின்பற்றி, அவர்கள் மா ஹ்மினின் பெற்றோர் மற்றும் சகோதரிகளுடன் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்ந்தனர். மா யின், தங்கை, தனிமையில் இருந்து, வெற்றிகரமான சிறு வணிகத்தை நடத்தி வந்தனர். அவர் பின்னர் தியானத்தை பயிற்சி செய்வதிலும் கற்பிப்பதிலும் ஊ போ தை அவர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்.

மா ஹ்மியினின் மூத்த சகோதரி, மா கின், கோ கயேவை மணந்து, மவுங் நியுண்ட் என்ற மகனைப் பெற்றெடுத்தார். கோ கயே குடும்ப நெல் வயல்களையும் வியாபாரத்தையும் நிர்வகித்தார். இப்போது ஊ போ தை அல்லது ஊ தை (அதாவது திரு. தை என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும்) என்று அழைக்கப்பட்ட மவுங் போ தை, நெல் வாங்குதல் மற்றும் விற்பதிலும் செழிப்பாக இருந்தார்.

சிறுவயதில், ஊ தை அவர்களுக்கு பயிலும் துறவியாகும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. (புதியவராக நியமிக்கப்படுவது மியான்மரில் ஒரு பொதுவான மற்றும் முக்கியமான நடைமுறையாகும்). அவரது மருமகன் மவுங் நியுன்ட் பன்னிரெண்டு வயதில் பயிலும் துறவியாக ஆனபோதுதான், ஊ தை தானே ஒரு பயிலும் துறவியாகிறார். பின்னர், சிறிது காலத்திற்கு, பிக்குவாகவும் (துறவி) ஆனார்.

அவருக்கு இருபத்தி மூன்று வயதாக இருந்தபோது, அவர் ஆனாபானாவைக் ஸயா நியுங்ட் என்ற இல்லற ஆசிரியரிடம் கற்றுக்கொண்டு அவரிடமே பயிற்சி செய்தார். ஏழு வருடங்கள் ஆனாபான தியானம் பயிற்சி செய்தார். ஊ தை மற்றும் அவரது மனைவிக்கு கிராமத்தில் பல நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் நெருக்கமாக வசித்து வந்தனர். எனவே, பல மாமாக்கள், மருமகன்கள், மருமகள்கள், உறவினர்களுடன், அவர்கள் குடும்பம் மற்றும் நண்பர்களின் அரவணைப்பிலும் நல்லிணக்கத்திலும் மனநிறைவான வாழ்க்கையை நடத்தினர்.

“இறவா நிலையை” தேடுதல்

1903-ல் காலரா தொற்றுநோய் கிராமத்தைத் தாக்கியபோது இந்த கிராமிய அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் சிதைந்தது. பல கிராமவாசிகள் இறந்தனர். அவர்களில் ஊ தையின் மகன் மற்றும் இளம் மகள் (அவரது கைகளில் இறந்துவிட்டார் என்று கூறப்படுகிறது) ஆவர். அவரது மைத்துனர் கோ கயே மற்றும் அவரது மனைவியும், ஊ தையின் மகளின் விளையாட்டுத் தோழி ஆகிதோறும் நோயால் இறந்தனர்.

இந்த பேரழிவு ஊ தை அவர்களை ஆழமாக பாதித்தது. அவர் எங்கும் தஞ்சம் அடைய முடியவில்லை. இந்த துயரத்திலிருந்து ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க அவர் தீவிரமாக விரும்பினார். “இறவா நிலையை” தேடி கிராமத்தை விட்டு வெளியேற அவர் தனது மனைவி மற்றும் மைத்துனர் மா யின் மற்றும் பிற உறவினர்களிடம் அனுமதி கேட்டார்.

ஊ தை தனது தீவிரமான தேடலில் மியான்மர் முழுவதும் அலைந்து திரிந்தார். மலைகள் மற்றும் வன மடங்களுக்குச் சென்றார். துறவிகள் மற்றும் இல்லறவாசிகள் என வெவ்வேறு ஆசிரியர்களுடன் பயின்றார். இறுதியாக, அவர் தனது முதல் ஆசிரியரான ஸயா நியுண்ட் அவர்களின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றி, வடக்கே மோனிவாவுக்குச் சென்று, வணக்கத்திற்குரிய லேடி ஸயாடோ அவர்களிடம் பயிற்சி பெற சென்றார். ஊ தை அவரது அலைந்து திரிந்ததில் ஒரு அர்ப்பணிப்புள்ள தோழரும் பின்பற்றுபவருமான ஊ நியோ உடன் இருந்தார்.

அவரது ஆன்மீகத் தேடலின் இந்த ஆண்டுகளில், ஊ தையின் மனைவியும் மைத்துனியும் பியப்வேஜியில் தங்கி நெல் வயல்களை நிர்வகித்து வந்தனர். முதல் சில ஆண்டுகளில், எல்லாம் நன்றாக இருப்பதைப் பார்க்க அவர் சில முறை திரும்பி வந்தார். ஆனால் குடும்பம் செழிப்புடன் இருப்பதைக் கண்டதும், அவர் தொடர்ந்து தியானம் செய்யத் தொடங்கினார். ஊ தை ஏழு வருடங்கள் லேடி ஸயாடோவிடம் தங்கினார். அந்த நேரத்தில் அவரது மனைவியும் மைத்துனியும் குடும்ப விவசாய நிலத்தின் அறுவடையிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் பணத்தை அனுப்பி அவருக்கு ஆதரவளித்தனர்.

ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஊ நியோவுடன் சேர்ந்து, அவர் தனது கிராமத்திற்குத் திரும்பினார். ஆனால் அவர் தனது இல்லறவாசியின் வாழ்க்கைக்குத் திரும்பவில்லை. அவர் புறப்படும் நேரத்தில், லேடி ஸயாடோ அவரது சமாதி (மன ஒருமிப்பு) மற்றும் பஞ்ஞா (தெள்ளறிவு) ஆகியவற்றை வளர்த்துக் கொள்ள விடாமுயற்சியுடன் உழைக்குமாறு அறிவுறுத்தினார்.

அதன்படி, ஊ தை மற்றும் ஊ நியோ பியப்வேஜியை அடைந்ததும், அவர்கள் நேராக குடும்ப பண்ணையின் விளிம்பில் உள்ள கூடத்திற்கு (ஓய்வு-வீடு) சென்றனர். அதை அவர்கள் தம்ம மண்டபமாக பயன்படுத்தினர். இங்கே அவர்கள் தொடர்ந்து தியானம் செய்யத் தொடங்கினர். அவர்கள் தமது தியானத்தைத் தொடர்ந்தபோது, தம்ம மண்டபத்திற்கு அருகில் வசிக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு நாளைக்கு இரண்டு வேளை உணவு சமைக்க ஏற்பாடு செய்தனர்.

ஊ தை ஒரு வருடம் இந்த வழியில் தொடர்ந்தார். அவர் தனது தியானத்தில் விரைவான முன்னேற்றம் அடைந்தார். காலத்தின் முடிவில் அவர் தனது ஆசிரியரின் ஆலோசனையின் அவசியத்தை உணர்ந்தார். அவரால் லேடி ஸயாடோவிடம் பேச முடியவில்லை. ஆனால் அவரது ஆசிரியரின் புத்தகங்கள் அவரது வீட்டில் ஒரு அலமாரியில் இருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். எனவே அவர் கையேடுகளை ஆலோசிக்க அங்கு சென்றார்.

நீண்ட நேரமாகியும் அவர் வீடு திரும்பாததால் அவரது மனைவியும் அவரது சகோதரியும் அவர் மீது கடும் கோபத்தில் இருந்தனர். அவரது மனைவி அவரை விவாகரத்து செய்ய கூட முடிவு செய்தார். ஊ போ தை வீட்டை நெருங்கி வருவதை சகோதரிகள் பார்த்ததும், அவரை வாழ்த்தவோ அல்லது வரவேற்கவோ கூடாது என்று முடிவு செய்திருந்தனர். ஆனால், அவர் வாசலில் வந்தவுடனேயே அவரை அமோகமாக வரவேற்றனர். அவர்கள் சிறிது நேரம் பேசினார்கள்; ஊ தை மன்னிப்பு கேட்டார், அதை அவர்கள் தாராளமாக வழங்கினர்.

அவர்கள் அவரை தேநீர் மற்றும் உணவுக்கு அழைத்தனர். அவர்

புத்தகங்களை வாங்கினார். அவர் இப்போது எட்டு சீலன்களை கடைபிடித்து வாழ்ந்து வருவதாகவும், வழக்கமான இல்லற வாழ்க்கைக்குத் திரும்பப் போவதில்லை என்றும் இனிமேல் அவர்கள் அண்ணன் தம்பி போல பாவித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவர் தனது மனைவிக்கு விளக்கினார். அவரது மனைவியும் மைத்துனியும் அவரை தினமும் காலை உணவுக்காக வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தனர். மேலும் அவருக்கு தொடர்ந்து ஆதரவளிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டனர். அவர்களின் பெருந்தன்மைக்கு அவர் மிகவும் நன்றியுள்ளவராய் இருந்தார். மேலும் அவர்களுக்கு தவத்தை வழங்குவதே அவர்களுக்குத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கான ஒரே வழி என்று அவர்களிடம் கூறினார்.

அவரைப் பார்க்கவும் பேசவும் அவரது மனைவியின் உறவினர் ஊ பா சோ உட்பட பிற உறவினர்கள் வந்தனர். சுமார் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, மதிய உணவிற்கு வருவதற்கும் செல்வதற்கும் அதிக நேரம் செலவிடுவதாக ஊ தை கூறினார். எனவே மா ஹ்மியும், மா யின்னும் மதிய உணவை கூடத்திற்கு அனுப்ப முன்வந்தனர். முதலில் கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் அவரிடம் அறிவுரை கேட்க தயங்கினார்கள். ஊ தையின் வைராக்கியத்தை அவர்கள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டனர். ஒருவேளை அவரது இழப்புகளின் வருத்தம் மற்றும் கிராமத்தில் அவர் இல்லாததால், அவர் தனது சுயநினைவை இழந்துவிட்டார் என்று நினைத்துக்கொண்டனர். ஆனால் அவர் உண்மையில் ஒரு மாற்றமடைந்தவர், தர்மத்தின்படி வாழ்பவர் என்பதை அவருடைய பேச்சு மற்றும் செயல்களில் இருந்து மெதுவாக அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

விபஸ்ஸனா கற்பித்தல்

ஊ தையின் உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் சிலர் தங்களுக்கு தியானம் கற்றுக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். ஊ பா ஸோ என்பவர் வயல்வெளிகளையும் வீட்டுப் பொறுப்புகளையும் ஏற்க முன்வந்தார். ஊ தையின் சகோதரியும் ஒரு மருமகளும் உணவு தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஊ தை 1914 ஆம் ஆண்டு தனது நாற்பத்தொரு வயதில் சுமார் பதினைந்து பேர் கொண்ட குழுவிற்கு ஆனாபானா தியானத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். மாணவர்கள் அனைவரும் கூடத்தில் தங்கினர். அவர்களில் சிலர் அவ்வப்போது வீட்டிற்குச் சென்றனர். அவர் தனது தியான மாணவர்களுக்கும், தியானம் செய்யாத ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கும் சொற்பொழிவுகளை வழங்கினார். அவரது பேச்சைக் கேட்டவர்கள் ஊ தையிற்கு தம்மத்தைப் பற்றிய தத்துவார்த்த அறிவு மிகக் குறைவு என்பதை நம்ப மறுத்தனர். அவரது மனைவி மற்றும் மைத்துனியின் தாராளமான நிதியுதவி மற்றும் பிற குடும்ப உறுப்பினர்களின் உதவி காரணமாக, ஊ தை தம்ம மண்டபத்திற்கு வந்த தியானிகளுக்கு உணவு மற்றும் பிற தேவைகள் அனைத்தும் வழங்கப்பட்டன. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், விபஸ்ஸனா முகாமை எடுக்கும் போது தொழிலாளர்கள் இழந்த ஊதியத்திற்கு இழப்பீடும் வழங்கப்பட்டது.

ஒரு வருடம் கற்பித்த பிறகு, சுமார் 1915 இல், ஊ தை தனது மனைவியையும் அவரது சகோதரியையும் மேலும் சில குடும்ப உறுப்பினர்களையும் மோனிவாவுக்கு அழைத்துச் சென்று அந்த நேரத்தில் எழுபது வயதாக இருந்த லேடி ஸயாடோ அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்தினார். ஊ தை தனது தியான அனுபவங்கள் மற்றும் அவர் அளித்து வந்த முகாம்கள் பற்றி தனது ஆசிரியரிடம் கூறியபோது, லேடி ஸயாடோ மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். இந்த விஜயத்தின் போது தான் லேடி ஸயாடோ தனது தடியை ஊ தையிடம் கொடுத்து, “இதோ, என் மூத்த மாணவனே, என் தடியை எடுத்துக்கொண்டு போ. நன்றாக வைத்துக்கொள். நான் இதை உங்களுக்கு நீண்ட காலம் வாழ்வதற்காக அளிக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு வெகுமதியாக அளிக்கின்றேன். அதனால் உங்கள் வாழ்க்கையில் எந்த அசம்பாவிதமும் ஏற்படாது. நீங்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டீர்கள். இன்று முதல் நீங்கள் ஆறாயிரம் பேருக்கு நாம(மனம்) மற்றும் ரூப (உடல்) பற்றிய தர்மத்தை கற்பிக்க வேண்டும். உங்களால் அறியப்பட்ட தம்மம் அழியாதது, எனவே சாசனத்தைப் (புத்தரின் போதனையின் சகாப்தம்) பிரச்சாரம் செய்யுங்கள். எனக்குப் பதிலாக சாசனத்திற்கு மரியாதை செலுத்துங்கள்.

அடுத்த நாள், லேடி ஸயாடோ தனது மடத்தின் அனைத்து பிக்குகளையும் (துறவிகள்) வரவழைத்தார். அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துவதற்காக பத்து அல்லது பதினைந்து நாட்கள் தங்கியிருக்குமாறு அவர் ஊ தை அவர்களை கேட்டுக் கொண்டார். ஸயாடோ பிக்குகளின் கூட்டத்தில், "நீங்கள் அனைவரும் நான் சொல்வதை மிகுந்த கவனத்தில் கொள்ளுங்கள். இந்த இல்லறவாசி ஊ போ தை, கீழ் மியான்மரைச் சேர்ந்த எனது சிறந்த மாணவராவார். அவரும் என்னைப் போலவே தியானம் கற்றுத் தர வல்லவர். உங்களில் தியானம் செய்ய விரும்புபவர்கள் அவரைப் பின்பற்றுங்கள். அவரிடமிருந்து நுட்பத்தைக் கற்றுக் கொண்டு பயிற்சி செய்யுங்கள். இல்லறவாசி தை அவர்களே (உணவு, உடைகள், மருந்து போன்ற அவரது தேவைகளை வழங்கும் ஒரு துறவியின் ஆதரவாளர், இல்லறவாசி) நீங்கள் எனக்கு பதிலாக தம்மத்தின் வெற்றிப் பதாகையை என் மடத்தில் ஏற்றி விடுங்கள்." என்று அறிவுறுத்தினார்.

தம்மத்தின் வழிகாட்டி

ஊ தை பின்னர் கற்றறிந்த சுமார் இருபத்தைந்து துறவிகளுக்கு விபஸ்ஸனா தியானத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தார். இந்த கட்டத்தில்தான் அவர் ஸயா தைஜி ("ஸயா" என்றால் ஆசிரியர், மற்றும் "ஜி" என்பது மரியாதையைக் குறிக்கும் பின்னொட்டு) என்று அறியப்பட்டார்.

லேடி ஸயாடோ, ஸயா தைஜியை அவர் சார்பாக தம்மத்தைக் கற்பிக்க ஊக்குவித்தார். ஆனால் அவருக்கு திபிடகத்தின் போதிய கல்வி இல்லாததால் அவர் சற்றே தயங்கினார். ஸயா தையி, லேடி ஸயாடோவின் பல அற்புதமான எழுத்துக்களை இதயப்பூர்வமாக அறிந்திருந்தார். பெரும்பாலான கற்றறிந்த மூத்த துறவிகள் (ஸயாடோ) தவறுகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத வகையில் புத்தரது பேருரை பற்றிய குறிப்புகளுடன் தம்மத்தை விளக்க முடிந்தது. இருந்தபோதிலும், அவரது பிரதிநிதியாக விபஸ்ஸனாவைக் கற்பிக்குமாறு லேடி ஸயாடோவின் அறிவுரை ஒரு பெரிய பொறுப்பாகும். ஸயா தைஜி தயங்கினார். ஆழ்ந்த மரியாதையுடன் தனது ஆசிரியரை வணங்கி, அவர், "உங்கள் மாணவர்களில், நான் நூல்களை மிகக் குறைவாகவே கற்றவன். ஐயா, நீங்கள் விதித்தபடி விபஸ்ஸனாவைக் கற்பிப்பதன் மூலம் சாசனத்தை விநியோகிப்பது மிகவும் நுட்பமான மற்றும் கடினமான கடமையாகும். அதனால்தான், எந்த நேரத்திலும் நான் விளக்கம் கேட்க வேண்டியிருந்தால், உங்கள் உதவியையும் வழிகாட்டுதலையும் எனக்கு வழங்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். தயவுசெய்து எனக்கு ஆதரவாக இருங்கள், தேவைப்படும் போதெல்லாம் தயவுசெய்து எனக்கு அறிவுரை கூறுங்கள்." என்று கூறினார்.

லேடி ஸயாடோ, "நான் இறக்கும் நேரத்திலும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன்" என்று பதிலளித்து அவரை சமாதானப்படுத்தினார். ஸயா தைஜி மற்றும் அவரது உறவினர்கள் தெற்கு மியான்மரில் உள்ள தங்கள் கிராமத்திற்கு திரும்பினர். அவர்கள் மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் லேடி ஸயாடோவிடமிருந்து உயரமான ஆணையை நிறைவேற்றுவதற்கான திட்டங்களைப் பற்றி விவாதித்தனர். ஸயா தைஜி மியான்மரைச் சுற்றிப் பயணிப்பதன் மூலம், மக்களுடன் அதிக தொடர்பு கொள்வார் என்று நினைத்தார். ஆனால் அவருடைய மைத்துனியோ, "உனக்கு இங்கே ஒரு தம்ம மண்டபம் இருக்கிறது, மாணவர்களுக்கு உணவு தயாரித்து உனது வேலைக்கு நாங்கள் உறுதுணையாக இருக்க முடியும். ஏன் இங்கு தங்கி முகாம்கள் கொடுக்கக்கூடாது? விபஸ்ஸனாவைக் கற்க பலர் இங்கு வருவார்கள் என்று கூறினார். அதற்கு அவரும் ஒப்புக்கொண்டார்; பியப்வேஜியிலுள்ள அவரது கூடத்தில் வழக்கமான முகாம்களை நடத்தத் தொடங்கினார்.

அவரது மைத்துனி கணித்தபடி, பலர் வரத் தொடங்கினர். அவர் ஒரு தியான ஆசிரியர் என்ற புகழ் பரவியது. அவர் எளிய விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கும் பாலி நூல்களை நன்கு அறிந்தவர்களுக்கும் கற்பித்தார். ஆங்கிலேயர்களின் கீழ் மியான்மரின் தலைநகராக இருந்த ரங்கூனிலிருந்து இந்த கிராமம் வெகு தொலைவில் இல்லை. எனவே ஊ பா கின் போன்ற அரசாங்க ஊழியர்களும் நகரவாசிகளும் வந்தனர்.

தியானம் கற்பதற்கு அதிகமான தியானிகள் வந்ததால், பழைய, அனுபவம் வாய்ந்த தியானம் செய்பவர்களில் சிலரை உதவி ஆசிரியர்களாக அவர் நியமித்தார். இந்த மையம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு முன்னேறியது. மேலும் முகாம்களில் துறவிகள் மற்றும் பெண் துறவிகள் உட்பட இருநூறு மாணவர்கள் வரை இருந்தனர். கூடத்தில் போதுமான இடம் இல்லாததால் அதிக அனுபவம் வாய்ந்த மாணவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் தியானம் செய்து, சொற்பொழிவுகளுக்காக மட்டுமே மையத்திற்கு வந்தனர்.

முப்பது ஆண்டுகள் அவரது சொந்த அனுபவத்தாலும், மதிப்பிற்குரிய லேடி ஸயாடோவின் கையேடுகளை குறிப்புகளாகப் பயன்படுத்தியும், அவர் தன்னிடம் வந்த அனைவருக்கும் தியானம் கற்பித்து வழிநடத்தினார். 1945-க்குள், அவர் வயது எழுபத்தி இரண்டாக இருந்தபோது, ஆயிரக்கணக்கானோருக்கு கற்பிக்கும் தனது பணியை நிறைவேற்றினார். அவருடைய மனைவி இறந்துவிடுகிறார்; அவரது மைத்துனி முடமாகிவிடுகிறார்; மேலும் அவரது உடல்நிலை மோசமாக இருந்தது. எனவே அவர் தனது தம்ம மண்டபத்தின் பராமரிப்புக்காக ஐம்பது ஏக்கர் நெற்பயிர்களை ஒதுக்கி, தனது அனைத்து சொத்துக்களையும் தனது மருமகள் மற்றும் மருமகன்களுக்கு விநியோகித்தார்.

அவரிடம் இருபது எருமைகள் இருந்தன; அவை அவரது வயல்களில் பல ஆண்டுகளாக உழவு செய்தன. அவர் அவைகளை அன்பாக நடத்தக்கூடிய தெரிந்தவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்து, "நீங்கள் எனக்கு நன்மை செய்பவர்களாக இருந்தீர்கள். உங்களுக்கு நன்றி, அரிசி அறுவடை செய்ய தயாராக உள்ளது. இப்போது நீங்கள் உங்கள் வேலையிலிருந்து விடுபட்டுள்ளீர்கள். ஒரு சிறந்த பிறவிக்காக இந்த வகையான பிறப்பிலிருந்து நீங்கள் விடுவிக்கப்படுவீர்களாக." ஸயா தைஜி சிகிச்சைக்காகவும் அங்குள்ள தனது மாணவர்களைப் பார்க்கவும் ரங்கூனுக்குச் சென்றார். அவர் ரங்கூனில் இறந்துவிடுவார் என்றும், அவரது உடல் இதுவரை தகனம் செய்யப்படாத இடத்தில் தகனம் செய்யப்படும் என்றும் அவர் தனது மாணவர்களில் சிலரிடம் கூறினார். அவர் ஒரு அரஹந்தர் (முழு ஞானம் பெற்றவர்) இல்லாததால், அசுத்தங்களிலிருந்து இன்னும் முற்றிலும் விடுபடவில்லை. ஆகவே, அவரது சாம்பலை புனித இடங்களில் வைக்கக்கூடாது என்றும் கூறினார்.

அவரது மாணவர்களில் ஒருவர் சுவேடகோன் பகோடாவின் வடக்குச் சரிவில் உள்ள ஆஜநிகளில் ஒரு தியான மையத்தை நிறுவினார். அருகில் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது கட்டப்பட்ட வெடிகுண்டு காப்பகம் இருந்தது. ஸயா தைஜி இந்த தங்குமிடத்தை தனது தியான குகையாக பயன்படுத்தினார். இரவில் அவர் தனது உதவி ஆசிரியர் ஒருவருடன் தங்கினார். ரங்கூனில் இருந்து அவரது மாணவர்கள் (தலைமை கணக்காளர், ஊ பா கின் மற்றும் வருமான வரி ஆணையர், ஊ சான் தெய்ன் உட்பட) நேரம் அனுமதிக்கப்பட்டவரை அவரைப் பார்க்க வந்தனர். தம்மைப் பார்க்க வரும் அனைவரையும் தங்கள் பயிற்சியில் விடாமுயற்சியுடன் இருக்கவும், தியானம் செய்ய வரும் துறவிகள் மற்றும் பெண் துறவிகளை மரியாதையுடன் நடத்தவும், உடல், பேச்சு மற்றும் மனதை நன்கு கட்டுப்படுத்தவும், புத்தருக்கு மரியாதை செலுத்தவும் அறிவுறுத்தினார்.

ஸயா தைஜி தினமும் மாலையில் சுவேடகன் பகோடாவுக்குச் செல்வது வழக்கம்; ஆனால், ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு சளி மற்றும் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. சிறிது நேரம் கழித்து, அவரது உடல்நிலை மோசமடைந்தது; அவர் நிம்மதியாக இறந்தார்.

அவரது உடல் சுவேடகோன் பகோடாவின் வடக்குச் சரிவில் தகனம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் ஸயாஜி ஊ பா கின் அவர்களும் அவரது சீடர்களும் அந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய பகோடாவைக் கட்டினார்கள். சமுதாயத்தின் அனைத்து அடுக்குகளிலும் தர்மத்தைப் பரப்பும் பணி லேடி ஸயாடோ அவர்களால் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த பணி இன்னும் தொடர்கிறது. இதுவே இந்த மாபெரும் ஆசிரியருக்கு மிகவும் பொருத்தமான மற்றும் நீடித்த நினைவுச்சின்னமாக இருக்கும்.

(தொடரும்...)